

De brott, som förde mig på fall,
 Jag icke vill fördblija.
 Ej någon gömd misgärning skall
 Mig till din Domstol följa.
 Så går jag döden nöjd emot
 Och ångerfull, men utan knot,
 Mig under bilan böjer.

Exemplaret kostar 2 β. B:o.

Joh. Fr. Bäckmans

Fångelse- och Döds- Beträffelser.

Efter hans aflifwande funna uti
 hans bröstficka.

C E N C R H N L M,
 tryckta i Marquardska Boktryckeriet, 1825.

Johan Fredrik Bäckman, Gar-
dist wid Svea Lifgarde, 22 år
gammal, skulle den 23 Mars 1825,
i anseende till föröfwadt buller och
oljud uti Kasernen uti förwar in-
sättas, men gaf wid detta tillfälle
ViceKorporalen Gustaf Adolph Eng-
lund uti vredesmod, med en blottad
fnis, ett styng i högra sidan, hwar-
af Englund trenne dagar derefter
afled. Bäckman blef för detta &
sin förman föröfwade mord, enligt
Krigsartiklarna, dömd att mista hö-
gra handen, halshuggas och steglas,

och fann Hans Kongl. Maj:t ej
något skäl wara förhanden, att en-
ligt Bäckmans till Högstedsamme
ingifna böneskrift, honom från döds-
straffet förskona, men förordnade
att han skulle, utan att mista hö-
gra handen, endast halshuggas och
steglas, hwilket straff han, efter fö-
regången Christelig dödsberedelse, un-
dergick wid Åfråttsplatsen utanför
Skanstull den 30 Juli 1825.

— * * * —

D Herre Gud! hwad har jag gjort?
Nu först jag warse blifwit,
Till hwilket brott, så gråstigt stort,
Mig synda-grån drifwit;
Hur djupt jag fallen war deri,
Då jag i wredens raseri
Min frigekamrat fund' mörda.

J syndar mitt förlånta pund
Jag tidigt nedergräfsde.
Med nya syndar, stund från stund,
Jag samwetöropen qwäfsde.
Från brott till brott mig yran dref,
Från djup till djup jag föll, och blef
För straffet ändtlig mogen.

Men intet straff, o Gud! förstår
 Att mig med dig försona,
 Och ingen menstlig nåd förmår
 Mig för din wrede skona.
 Min dom jag i mitt hjerta bär.
 Jag måst, och icke mensta, är.
 Åt! att jag ofödd wore.

Förtwiflans skuggor omge mig,
 Mig qvalen öfverhoppa.
 Ur djupsens nåd, o Gud! till dig
 Jag måste flagligt ropa:
 Åt! är dock tid för nåd och hopp,
 Så länge än din sol går opp
 För onda och för goda?

Åt! är dock tid? Du wet det, Gud!
 Du wet, om du förskjutit
 En usling, som mot dina bud
 Så fräckt, så länge brutit.

O Gud! Jag har blott gråt och bön:
 Och ewig död är syndens lön,
 Om du ej Dig förbarmar.

O Haf dock, haf dock tålmod;
 För Jesu skull mig skona!
 En droppe af hans dyra blod
 Kan all min skuld försona.
 En stråle af hans nådes ljus
 Kan af mitt mörka fångahus
 En himlens förgård göra.

Ja! du har ej förskjutit mig:
 Den hand, du fåfängt räckte
 Till ledning på min lefnadsstig,
 Mig hann i detta häkte.
 Jag kysser denna hulda hand;
 Som lade på mig fångens band;
 Men löste syndarns boja.